

כחֵיב (ויקרא י"ג, ו) זאת תהיה תורת המצורע שעיקר הטוהרה כדי להיות כלי מוכן לתורה. אך גם זה אמת שעל ידי התורה יכולין לתקן עצמנו גם כן. הגם שאין עוסקין בראוי. אם הכוונה לשם שמם כראיותא⁵ המאור שבה מחזירן למוטב. וזה גם כן פירוש תורה שבה המצורע ביום טוהרנו (שם). וכתוב (שעה ג, יט) בורא נב שפונים כו' שכשהקב"ה מרדם על האדם ופוחת פיו בחורה נתרפא ומתקרב. ועל דרך הרמז יש לומר בפירוש החזקא אל הכהן (ויקרא י"ג, ו) דקשה הא כחֵיב (שם) ויצא הכהן כו'. רק שקאי על תורת המצורע שזה תניצין מדברי תורה שבכוחו מתרפא המצורע הארה זו באה אל הכהן. ואז הכהן זוכר בהמצורע והולך אליו לחוץ לראות את נגעו. וכל צרעת וטגירו על ידי עשיה גשמיות כדכתיב (יחזקאל מ, א) נניח המעשה ידיו טגור. אבל כשבת קודש אין מנע צרעת ולכן שבת סתודתא איקרי⁶ ויכולין להעיד על הבורא יתברך ונפתח הדסגר כנ"ל:

בפסוק (ויקרא י"ג, לז) ונתחיי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם. ודרשו חז"ל¹ ופי' בשורה היא אלא שהאמורים חטמינו מטמוניות כו'. הענין הוא כי הבטחת ארץ כנען לכני ישראל הוא מה שזכו להחליף ארץ ישראל שנעשה נחלת ה' ונתהפך מטומאת ארץ כנען להיות ארץ ישראל מקודש לה². וכענין זה עצמו היה מקומות מה שיכולין בני ישראל לתקן גם מקומות שנמצא בהם הטומאה. ועל ידי התיקונים ומצוות שנתנה תורה נתרפא הצרעת כמו שכתוב (שם) נרפא נגע הצרעת מן הצרוע

של אדם מעידיו³. מכל שכן מדה טובה וירובה⁴ שהצדיק צריך להביא הרגשת קדושה בכל השייך אליו וגם בצומת ודומם. ונתן בני ישראל כן עשו שהוציאו ארץ כנען מיד הטומאה והכניסוהו בקדושה⁵ שכשנקרא ארץ ישראל השרה הבורא והבין שכינתו בבית המקדש. וזה בכלל וכלל מאד⁶ שצריכין להביא לכל הנכסים תורת הקדושה. ומצד זה יכול להיות שוואות נגע צרעת גם בבתיים. וזאת הכשוה טובה שיוכלו לתקן כל המקומות גם כן. והוא באמת מטמוניות. שככל דבר המושמי ביותר. מוטמן בו ניצוצי קדושה ביותר. וגם לפי פשוטו היה נסיון גדול לסתור כל הבנין על ידי שחפץ איש חושאל ללחות שורה קדושה וטהרה במקומו. ובאמת איתא⁷ כי המטמוניות מציאו כדי שלא יהיו נפסדין בטחירת הבנין:

[תרמ"ו]

במדרש ולרשע אמר כו' (תהלים ג, טו) שאין הקב"ה חפץ בקלוטין של רשעים כו'. דהנה עיקר בריאת האדם להעיד על הבורא יתברך. וזה כח הדיבור דכתיב (בראשית ב, א) לנפש חיה מותרגמין² לרוח האדם בראיתא³ אחם קרוין אדם עם עקר האדם בראיתא³ יספרו (שעה ג, כא) אך זו יצרח כו' תחלתו יספרו עצמנו להיות כלים שצריכין מקודש לתקן עצמנו להיות כלים להוציא דבר אמת מפה. וזה עיקר הצרעת שנקראת⁴ סגירי שאין יכולים לפתוח הפה בראוי בתורה ותפילה. וכן כתיב (תהלים קמג, יא) הוציאה ממסגר נפשי להודות כו' לכן

כתיב בטחורת **מצורע** (ויקרא י"ג, י) שהי צפרים חיות. הניס החיים (שם י). הכל לחזור להתדבק בשורה. וכשהוא בתוך הכלל יכול ליתקן:

ברש"י³ עץ ארז אוזוב (נמדי יט, א). שנתגאה ורואה ישפיל עצמו כאוזוב כו'. ולמה לי ארז? רק על ידי הגאות צריך לבוא לשפלות ביותר כשכא להשווה ועל ידי שבא לו הכנעה על ידי הגאות נחתקן החטא. ועל ידי שמשפיל עצמו מתכפר לו. אם כן כל אדם רואה ואזר כן ישפיל עצמו. אך באמת אין החטא יכול להשפיל עצמו. ובוודאי מי שיכול להשפיל עצמו כאוזוב ותולעת בלי ספק נחתקן החטא מקודם. והוא צדיק גמור ובעל תשובה. וכן כל עניני התורה סימנים כענין שאמרו⁴ המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו. אם כן כל פושע יהיה מעביר על מידותיו אבל לא יוכל לבוא לזה כל זמן שלא תיקן החטא:

בפסוק (ויקרא י"ג, כז) כי תבואו כו' ונתחיי נגע כו'. וקשה מה בשורה היא זו? ופירש רש"י⁵ שהטמינו כנענים כו'. וקשה ופי' היה צריך הבורא יתברך אלה העצות ולמה נתן לכנענים זאת המחשבה להטמין ושיצטרכו בני ישראל ל'להחריף הבתים? אמנם ודאי גוף הענין נגעין בתים הוא פלא גדול והוא אות ומופת⁶ על קדושת בני ישראל שמתבאין קדושה וטהרה גם במקומות מנושבותים. ויש ללמוד קל וחומר דכתיב (יחזקאל ב, יא) אבן מקיר חוץ וקפיס מעץ יענה על החטא שקדחת ביות

אין להטמין בית ארץ

ישן הרע מעבירה וזה גילוי ז' דמים שנקראו גדול ולשון מרבית גדולות (תהלים יב, יז) פירוש הדברים כי כל אלו אדם למשל גילוי עריות שהם בכח האדם למשוך על כן להטיבו ולהשפיע לכל מי הגדולה לה. יתברך בכלל ית' אברתם ויצחק שמסרו כל ה' יתברך אשר לו הגדולה עבודה וזה בכח העובד ש אחרים לכן נקרא גדול את כח אלהות למי שעובד והוא נגד מדתו של יעקב ולכן ייחד עליו הקב"ה אלהים אמת. ולשון הרע נגד דוד המלך ע"ה שהוא והנהגתו את העולם. וזהו גדולתו לשון ריבור והנהגה ממשכן אחד הפה והלשון כנ"ל:

את תורת מצורע

[תרל"ט]

רע מוציא רע. כי בכל דבר תערכה טוב ורע. וכן ש' כמו שהיא בשורש הטוב מידה טובה מרובה². אבל לא להוציא הרע מן הכלל. י"ד-טו) נצור לשונך מרע וזה הביטול אל הכלל וכן

1 ויקר סו, ד, עיי' שנת תל"ה הערה 1.
2 אנקולט בראשית ב, י.
3 יבמות סא ע"א.
4 אנקולט ויקרא יג, ט, שם כ' ע"ה וזהו ח"ה, מו ע"א; שם, מו ע"ב.
5 אפי"ר פסחא, ב.
6 וזהו ח"ה, ע ע"א.
7 ויקר י, ג.
8 עיי' וזהו ח"ה, ענ ע"א.

1 ועתה יא ע"א; ונתגה טו ע"א.
2 טענה יא ע"א; סתודין ק ע"ב.
3 עיי' וזהו ח"ה, ענ ע"א.
4 "ואתה את ה' אלוקך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך..." וכלל את ה' לאחזקתא אע"א ולא ענ"ה.
5 "יש אמר כל דא ודאי היה לאחזקתא אע"א ולא ענ"ה.
6 רח מוטב מאנע ומוט שראל וכד כיתא דזהו ח"ה וזהו אשכחנה בזה ממוטא למוט ליה ולמליא ביות כתי ולא יאטענה על כיתא וישיון כיתא דקדושה (זהו ח"ה, ג ע"ב).

5 "בשורה היא לם שהנגנים באים עליהם, לפי שהטמיות אמורים מטמוניות של זה בקדחת ביותם כל אורכים שמה שהיו ישראל חסרי. ועל ידי הנגע נחתקן הבית ונתיאך (רש"י ויקרא יג, לז) וזהו יסודו נגע צרעת".
6 רמב"ם סוגמות צרעת, פס"ד וז"ל רמב"ן ויקרא יג, מו וז"ל ויתבאר כי יחיד".

ז ק ע"ב.
ז יעשי תולעת ואוזוב: רש"י במדבר וכו'.

אהבת תורה ויראת שמים

היא אותה שבועה שמשיביעין אותו ביום היולדו "תהא צדיק ואל תהא רשע", וא"כ שבועה זאת היא על קיום כל התורה, היינו שמקיים כל התורה כולה, אדם זה יעלה בהר השם ויקום במקום קדשו.

דרכי תוכחה

איתא במדרש קהלת (קה"ד א, ב) דלכן נקרא קהלת שהיה משמר יוצא ומשמר נכנס לשמע הכמתו. קשה למה לא הגיד בפעם אחת לפני כולם? אלא שיתכן שהיה רוצה לומר לכל אחד את הדברים הראויים לו לפי תכונתו. וכפי שפירש החתם סופר את הפסוק בתהלים (יב, ט) "כרם זלת לבני אדם", שדרשו חז"ל (ברכות דף ו') "כיון שנצרך אדם לבריות פניו משתנות ככרום".

ובחרת בחיים

במדרש אמרו, שמא תאמרו הואיל שנתתי לפניכם שני דרכים, נלך באיזה מהם שנרצה, ת"ל ובחרת בחיים. וכל העובר ישתומם, וכי יעלה על הדעת שהרשות נתונה חז"ל לבחור איזה דרך שנרצה? אך לפי דברי הנוער שבזמננו שסבורים לומר שאין דרך התורה לפרוש מן הצבור וכאלו גם זה נכנס בכלל מה שאמרה תורה "אחרי רבים להטות" וגדלה השלום, יתכן שעליהם מזוהר המדיר שחלילה לחשוב כן, כי אין שלום אלא שלום התורה והנביא אומר האמת והשלום אהבו, כי שניהם יחד צריך לאהוב, אמת ושלום, קודם אמת ואח"כ שלום, ולזה הזהירה תורה לכל יחיד ויחיד ובחרת בחיים, כי הבחירה ביד כל אחד ואחד, ונבחרת תורה אין

שפיכי אור

קורות ביתו של אדם מעידים עליו

חז"ל אמרו: אבני ביתו של אדם וקורות ביתו מעידים בו (תענית יא). הגאון ר' יצחק אלחנן זצ"ל היה אומר, דהכוננה היא, שקורות ביתו וכתליו מעידים עליו במה היה שקוע בימי חייו, אם לפאר את ביתו ולשבת בהיכלי מלכים, או שלא היה פונה כלל לעניינים גשמיים, והעיקר אצלו הוא העולם הנצחי ולא העולם הזה.

בכל דרכיך דעהו והוא ישר אורחותיך

"בכל דרכיך דעהו והוא ישר אורחותיך" (משלי ג, ו). הפירוש הפשוט הוא, שאין בידי של אדם לקנות לו חיי עוה"ז ולצאת ידי הבריות, אלא בתנאי שתקיים "דעהו", היינו שעיקר השאיפה צריך להיות "דע את אלקי אביך ועבדהו" ורצה לעשות רצונו, ואז הוא יתברך י"שר אורחותיך. הוא יתקן לך שתמצא מיושר בכל אורחותיך וממילא תכוין בכל אשר תפנה אל הצדק והישר.

מי יעלה בהר ה'

בתהלים (פרק כז) נאמר: "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו, נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה". לכאורה יש לעיין, למה נזכר דוקא פרט זה שלא נשבע למרמה? הרי זה דבר מצוי שאדם לא נשבע למרמה, ואין זה דבר חדוש כל כך? אך בגמרא נדה (דף ל) נאמר "ולא נשבע למרמה זה יום הלידה שנאמר כי לך תכרע כל בך תשבע כל לשון", וזהו שהגמרא מפרשת, דהשבועה

11210 1770 Based on Teachings of the Lubavitcher Rebbe Zyt"l

→ 9. SHIMON BEN SHATACH SAID: "EXAMINE THE WITNESSES THOROUGHLY; AND BE CAUTIOUS WITH YOUR WORDS, LEST THROUGH THEM THEY [THE WITNESSES OR THE LITIGANTS] LEARN TO SPEAK FALSEHOOD."

SHIMON BEN SHATACH SAID: "EXAMINE THE WITNESSES THOROUGHLY" — Our Rabbis³² associate this teaching with a tragedy that occurred to Rabbi Shimon: his son was executed because of false testimony delivered in court.³³ Moreover, we find that Shimon ben Shatach reproved his colleague, Yehudah ben Tabbai, for executing a lying witness when Torah law did not require his death.³⁴ These two incidents intensified Rabbi Shimon's commitment to investigate testimony thoroughly before acting upon it.

There is also a homiletic dimension to this teaching. Our Sages say:³⁵ "The walls of a person's house testify regarding his [character]." On the most simple level, it is possible to "examine the witnesses" and determine a person's character by studying the walls of his house — which books, whose pictures, and which art do they feature.

(Sichos Motzoei Shabbos Parshas Shemini, 5739; Sichos Shabbos Parshas Kedoshim, 5741)

י שמעיה ואבטליון קבלו מהם, שמעיה אומר: אהוב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתנועע לרשות.

10. SHEMAYAH AND AVTALYON RECEIVED [THE ORAL TRADITION] FROM THEM. SHEMAYAH

32. *Midrash Shmuel*, quoting the *Rashbam*.
33. *Rashi*, *Sanhedrin* 44b, based on *Yerushalmi*, *Sanhedrin* 6:6.
34. *Makkos* 5b.
35. *Taanis* 11a.

SAID: "LOVE
DO NOT SEEK

SHEMAYAH SA
mayah's humility.

LOVE WORK —
perform common labo

ABHOR TAKING
seek to place a crown

DO NOT SEEK
POWER — Nor should
the city!"³⁸

Since Shemayah w
Jewish people — he b
leader's prominence a
cause he has no conce
dium to lead his people

שפא תחובו חובת
התלמידים הבאים

11. AVTALYON RECEIVED [THE ORAL TRADITION] FROM THEM. AVTALYON
PENALTY OF EXIL
EVIL WATERS [HI

36. See *Rashi's* commentary.
37. The interpretation of *Azer d'...*
38. *Midrash*.
39. See *Talmud Bavli*, *Dorot*...

זמן ממושך בסכנת חיים, ובהיותו בתוך חתירות גמר בליבו שאם הקב"ה יוציאנו בשלום מכאן, יחבר את הספר.

ושמעתי בשם הגר"י קלמנוביץ, שהסביר את הענין כך: היפני יהושע, בראותו שכתלי ביתו נפלו עליו, נזכר מיד בדברי חז"ל שאמרו שקורות ביתו של אדם מעידין עליו, ואם כך הרי מה שקרה עתה הוא שהקורות מעידין עליו שלפי דרגתו חיח באפשרותו ללמוד יותר זמן, ולכן גמר אומר בליבו ללמוד עוד ועוד שעות ביום, כדי שיעלה בידי לחבר את הספר...

על חשיבותו של כל רגע בחיים, אפשר ללמוד מחולה שהגיע למצב קריטי רח"ל, ואם לא יעשו לו ניתוח באופן מידי ממש, הוא עלול למות. באתה עת הצוותות הרפואיים רצים הק"ה והק"ה, ואין להם פנאי לשום דבר אחר.

מי שינסה לעצור אותם במרוצתם, יתקל בתגובה נשערת ביותר, בנוסה יתעורר אותו עכשיו; אין לי פנאי להתעסק בשטויות. האיך רואה כמה אני מתעסק ברגע זה?...!

אדם היודע מה ניתן להשיג ברגע אחד של חיים, יודע גם לייחס חשיבות לכל רגע, לפחות כמו הרופא הממהר להציל חיים...

מור הגר"ש אלישיב מציין את מידת הדין שדחתה צדנה"י קולאץ זצ"ל

וצוה הבין ופנו את הכית כפרם יבוא הבין (י"ד ל"ח)

מדוע דורשת התורה לפנות את הבית בטרם יבוא הכהן? - ויש לומר, שהדבר נעשה לכבודו של הכהן, כדי שלא יצטרך להמתין זמן מיותר, ולשהות בבית עד שיפנותו, אלא יעשו כן טרם בואו.

בכך מלמדנו התורה דרך ארץ. לפעמים אנו קובעים פגישה עם ידיד ומאחרים לבוא, והוא עוון וחוסר דרך ארץ. יש שמזמנים מונית אבל מתעכבים אחר כך עוד זמן רב בבתם, והנהג צופר וצופר ואיש אינו יורד למטה.

ומפרשתנו למדנו שאין נכון לנהוג כך.

מור הגר"ש אלישיב, ברצותו לתאר את דמותו האצילית של הגר"י קולאץ זצ"ל, חתמקד דווקא על נקודה זו, וציין שמעולם לא איחר להגיע לשערי בית הדין.

והיטיב להסביר זאת הגר"י זילברשטיין באומרו שהרי בעלי הדינים עושים את כל חמאמצים על מנת להתניב בשעה היעודה לתחילת הדין, ולצורך זה הם סגרו את עסקיהם, ואף שכרו אנשים מיוחדים שיגנו עליהם בדינם, ועל כל שעה הם משלמים להם חוץ עתה, ואחר כל זה הם מגלים שצריך לחמתין לדין, ולפעמים האחרון הוא שעה ארוכה, המסתכמת, כאמור, בחוץ רב.

לאחר שהוא נרגע קמעה, המחשבה הראשונה החולפת במוחו נסובה על השאלה מי זמנא חתול הגדול למחלה זו, שיכל להעניק לו מזון ומרפא. כל מחשבותיו נתונות לדבר ית, ולא לשום דבר אחר.

אבל, בפסוקים אלה מלמדת אותנו התורה מה היא דרך ההתייחסות האמתית למצבים כגון אלו. "נגע צרעת כי תהיה באדם - והבא אל הכהן". זו הפעולה הראשונה ועליו לנקוט, עוד בטרם הוא פונה לחפש רופאי עור שיבדקוהו ויאבחנו את סוג ומחלתו, עליו לבוא אל הכהן.

הנענים הללו, שהתורה מונה אותם כמטמאי האדם, אין להם כל שייכות למחלות צרעת המקסיטלוגות בקלסריהם של הרופאים. אלו הן מחלות מיוחדות, בלתי-טבעיות, נשלחות על האדם מן השמים, כעונש וככפרה על עוונותיו.

העקידה, כותב שהחוכמה הבוררה שהנעים אינם טבעיים, היא, שעל ידי הסגרת גע לשבע או שבעיים הרי הוא משתפר או מתרפא לגמרי, ב-זמן שגלוי וידוע כי מכה טבעית שנותנים אותה במקום סגור ללא אוויר ושמש - עלולה לקבל זיחום.

והנה, הספרנו, שכידוע היה גם רופא, כותב וז"ל: "ופנו את הבית בטרם יבא הכהן. א יבא קודם לכן, ובין כך יהיה זמן תשובה ותפלה לבעלים, וזמן תפלה לכהן".

והיינו שהתורה ציוותה לפנות את הבית בטרם יבוא הכהן, כדי להקצות זמן לבעל זית לשוב בתשובה ולהתפלל לאלוקיו. וגם הכהן יוכל להתפלל בזמן ההוא.

בעת האחרונה אהנו נתקלים לפעמים תכופות באירוע שבו מתגלה חפץ חשוד חב, והמשטרה מגיעה למקום עם הרובוט כדי לפצץ את השקיות או החתיק.

והנה, יש מקרים שליד המקום בו מונח החפץ ממוקמת חנות, ויש שזו חנות רחבת ששווי של חלון-הראווה שלה מגיע לחוץ רב, ובעליה חוששים עתה שהפצוץ תוכנן יפגע גם בחנויותם.

המשטרה מפנה כבר את כל החנויותם, ובעל החנות מתחיל לבכות מרוב פחד שמא יס לו נזק רב.

מדברי הספרנו הנ"ל למדנו על השקפת התורה הגורסת שזמן זה שבין גילוי החפץ עוד עד לפיצוץו על ידי המשטרה, הוא זמן יקר מאד, ומשמש בעצם לתחיית זיכרה - לתשובה ולתפילה. והיינו שיש לחזור בתשובה שלימה טרם מגיע הרובוט י: את החבלה כדי שהפיצוץ לא יזיק ולא יפגע בנפש.

קורותיו של בית הת"ח מעידין עליו

ת את הבית (י"ד ל"ח)

ז"ל היפני יהושע, כותב בהקדמה לספרו על העליה שהביאאותו לחיבור הספר. היה לפי של מפלגת שפראצה בעיר מגוריו, וקירות החדר שבו ישן נשפו עליו, וכך חיח במשך

ומשלימים בשאר הגלויות.

והנה אם קושי השעבוד השלים את השעבוד, הרי ששוב אין צריכים להשלים את גלות מצרים, ושאר הגלויות הן חשבון נפרד, אך אם שאר הגלויות הם השלמה, הרי שעדיין לא גמרנו לשלם את החוב של גלות מצרים, וכאשר האדם אומר מרור לאחר מצה, הרי הוא אומר בזה שהמרור שמרמז על קושי השעבוד 'וימררו את חייהם' זה חלק מהגאולה, לפי שזה השלים את ארבע מאות השנה והיה די ברד"ו שנה, וממילא נפטרנו כבר מכל החוב, אבל אם הטעם הוא כבמהלך השני, נמצא שעדיין לא גמר לשלם את חובו.

וזהו מה שאמר רבן גמליאל כל שלא אמר שלשה דברים האלו בפסח, והכונה שלא עשה בסדר הזה, פסח מצה ומרור, אלא הקדים את המרור קודם המצה, נמצא שאינו מקבל את הטעם של קושי השעבוד, ואם כן לא יצא ידי חובתו, שעוד נשאר עליו החוב של גלות מצרים, לפי שלא היו שם ארבע מאות שנה.

קדושת בתי בני ישראל

במשנה זו העיר המעשה ניסים, בשלמא כשאומרים מצה זו על שום מה, מפני שעצם המצה מורה על הגאולה, שהמצה מראה על שלא הספיק בצקן של אבותינו להחמיץ, וכמו כן המרור מורה על וימררו את חייהם, אבל כשאוכלים קרבן פסח לכאורה עצם השה אינו מורה כלל על ענין הפסח, שהשי"ת פסח על בתי בני ישראל, אלא שלפי שהקרבן נקרא פסח, משום כן יש לו שייכות לדילוג, ואם כן נמצא שיש חילוק גדול בין פסח למצה ומרור.

והנה בפסוק שמביא רבן גמליאל על אכילת הפסח, נאמר שם (שמות יב כז) ואמרתם זבח פסח הוא לה' אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים, כנגפו את מצרים ואת בתינו הציל וגו', והנה יש כלל ידוע בספרי הקדמונים, שכל ענין הכתוב בתורה כמה פעמים, בפסוק בו נכתב הדבר לראשונה, שם הוא שורש ויסוד הדבר, ושמעתי הסבר שבפסוק זה נאמר לראשונה שלש מילים, ובשלש מילים אלו מונח הכח של כלל ישראל, בפסוק נאמר "בתי בני ישראל", והוא מושג חדש שעדיין לא נתפרש בתורה, שעד לפסוק זה נאמר כמה פעמים ישראל

משכן בצלאל

והביאור יראה שבאמת תכלית המקדש אינה רק למקומו אלא שממש תצא אור לעולם. זאת אומרת כאשר אדם נכנס לבית המקדש ומביא קרבנותיו שם, התכלית הנרצח אינה עצם העבודה אלא מה שיצא מן העבודה. ודבר זה דומה למה שדרשו חז"ל במסכת סוכה על הפסוק "אסור חג" – "כל העושה איסור לחג כאכילה ושתייה מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו קרבן". כלומר הפועל יוצא מהחג וצריך יותר אפילו מעצם החג כיון שעל ידו זה נשארים הנצוצות שנוולדו באדם בעת כוואו אל המקדש פנימה. ולכן היו חלונות במקדש לסמל לנו שצריך שאור הפנימי יצא לחוץ.

והשבת בדרך אפשר שלכך בפרשת וזה שמבואר שם ענין עלייה לרגל יש חובה של לינה, ומבואר

בפסוק שם "ופניית בבוקר והלכת לאוהלך". והביאור יראה שכאשר אדם בא למקדש צריך שישפיע עליו המקום וכאשר חוזר אין ביתו בית אלא אוהל, זאת אומרת שקובע בפניו שרונותיו הוא העיקר. כי הלא בעת צאתו מביתו חתורה אומרת "לא יחמוד איש את ארצו" וכשוכו כבר קוראת התורה לרשותו "אוהל" ללמדנו שהאדם נשתנה על ידי ביאתו למקדש ויצא עם אור חדש משם. וכן מבואר גם כן במדרש רבה (פלאשית ל"ז) "כשם שהשמן מאיר לעולם כך בית המקדש מאיר לכל העולם. ולכן כאשר אדם מביא קרבנות למקדש צריך לדע שאין ההקריבה העיקר אלא מה שיצא מן המקדש ולכן צריך שדלתות ההיכל יהיו פתוחות. כלומר שהאדם מכין עצמו שהשפעה של הקרבן תצא לחוץ ומוכן מאליה שזה שייך רק היכן שיש בית אבל היכן שאין בית ממילא מביין האדם שהשפעת הקרבן אינה

ויקרא

בספרו מקדש מלך דף ט"ט וכספרו הר צבי על התורה בפרשתנו.

ובאמת שכבר עמד על קושיא זו הרשב"א בחידושייו למסכת שבעות דף ט"ז. ועייין שם שדחוק הרשב"א לחוץ וכדאיכא אוהל מועד אז פסול אבל בדליכא לא צריך לפתיחת הדלתות. ועייין עוד בזה לגאון ר' ישראל יעקב פישער בספרו על הרמב"ם חלק א' פרק ו' מהלכות בית הבחירה הלכה ז'. אולם עדיין צריך להבין מהו החילוק בין אם המקדש עומד או אינו עומד, דאם הדין פתיחת הדלתות הוא לעיכובא היה צריך לעכב אפילו כאשר אין מקדש, ואם אינו מעכב גם בשעת המקדש לא היה לו לעכב. וקשה מאד לומר דזה הו' בשיטת ר' זירא שכל הראוי לכילה אין כילה מעכבת בו.

והשבת לכאור בדרך המחשבה והוא שצריך להבין כל עיקר הך דינא, דקרבנות צריכים פתיחת דלתות ההיכל מה הטעם במצוה זו. והנראה לומר בדרך אפשר ששמן כאן יסוד נפלא שכבר ביארנו לנו חז"ל בחלונות בית המקדש שהיו אטומים. כלומר חלונות המקדש היו רחבים מבחוץ וקצרים מבפנים להיפך מדרך של בני אדם שכאשר עושים חלונות בביתם ורוצים להוסיף אור לבית מוסיבים החלון מבפנים יותר מבחוץ כדי שהאור יתפשט. וביאור חז"ל כמנה מקומות שטעם דבר זה היה מפני שהקב"ה אינו צריך לאור. והקושיא בולטת שאם זהו הטעם יותר היה נכון שלא יהיו חלונות במקדש כלל, ולמה לנו לחלונות כאלו שאין בהם ריכוז אור. ורגיל אני לתקן על פי דברי חז"ל במדרש רבה ויקרא פרשה ל"א אות ו' דחלונות שהיו בבית המקדש מהם היה אור יוצא לעולם.

חילוקו של
הרשב"א מה
צריך פתיחת
דלתות ההיכל

טעם בפתיחת
דלתות ההיכל
– ותכלית
המקדש

מדרש כאשר
אדם חוזר
מבית המקדש
ביתו נקרא אוהל

זוה"ק
אין שבת
אין שבת
אין שבת

פתגמין קרישין

בשם הרב החסיד המפורסם מו"ה לוי יצחק אברק"ק בארדיטשוב זצוק"ל .

זאת שמת משה ב'ז' באדר וללית לו , ודמה
שבשמים עלתה לו , א' מחמת רוע מזל .
והב' מחמת שמת המגין הגדול של ישראל , ממלא מי
יגן עבדיו על ישראל ע"כ שמה , אמנם לא ידע
מזה הסוד , כי בזה ה' באדר בעלשו טולד
משה אחר היינו לדיק אחר במקומו להגן על
ישראל , ובחי' משה מתלבשת בכל הדיוקים שבכל
דור ודור כידוע , וגמלא בטלו כל מחשבותיו
הרפים , א' שה' גם הלחת מזל במדע אדר ,
והב' שגם היה מי שיה' מגין על ישראל וסמל
הדבר כן עד עת הזאת ציני מדרכי ואסתר , והם
היו מגינים על ישראל , והבן , וכן תגן ס'
לכחות על עמך ישראל בשלומך אמן :
(כא) משנה ויירי ביתך בית ועד לחכמים ,
כי הגם עתידין בתי ישראל
שילכו לא"י בזמן ביות משיח ב"ב אמן , והוא
ק"ו מבתי כנסיות , ומה בתי כנסיות משיחיים
רק לק"ש ולתפלה , ותפלה הוא מלש דבוק ,
וק"ש הוא פלוגתא בש"ס אי דאורי' או דרבנן
עתידין הם שילכו לא"י כידוע , בתי ישראל שיש
בהם הרבה מלכות דאורייתא כגון מזחם וזכמ"א
ותורה ולדקס והרבה כיוצא בזה עאכ"כ שיש
לעלות לא"י :
אמנם האמת הוא איזו צמים יעלי לא"י
אזכר צמים שיעסקו בהם במלכות
השי"ת כ"ל , אבל אותן האנשים הרקים מדעת
קונס שאינם רוצים לקיים מלכות השי"ת בצמיותם
שזין בהם עסק במוס"ק ועל המזחצח אינם
מצינים שיהיו כשרים , ולדקס אינם רוצים
ליתן ח"ו וכיוצא בזה . ודאי אלו הצמים לא יתנו
לעלות לא"י , כי לא היה מהם כאן בח"ל נחם
רוח להשי"ת רק אלו הצמים שיש מהם מעט
וג"ר להשי"ת . המה יתנו להיות בא"י , ומה שהזכירו
חז"ל בדבריהם רק בתי כנסיות ולא הזכירו גם
כן הצמים , היינו הפירות הוא בדבריהם
ז"ל שאפילו בתי כנסיות ילכו לא"י והוא זו
ואל"ל זו , כי הצמים ודאי ילכו לא"י והבן ,
וזכו ויהי ביתך היינו ביתך יהיה שום ממש כמו
בית ועד , היינו כמו בהכ"ס שאקרא בית ועד
בית מועד של השי"ת כמ"ס בש"ס , ומפרש
וסולך איזה צמים יהיו שזין ממש לבתי כנסיות
עז"א לחכמים היינו אותן הצמים שבעליון הם
חכמים ויראי השם ב"ס ומקיימין בהם מלכותו
י"ת כ"ל . וסומך מובן ז'
(כב) משנה י' טוב של ר"ה שחל להיות
בשבת , הגם תמיד כשחל
ר"ה להיות בש"ק , ה' מרגלא בתי אותו לדיק
זי"ע להמליך בעד ישראל ולומר רבש"ע השתח
לדיק אתה לבחוב את כל ישראל לחיים , כ"א
לא כן ח"ו האיק אתה ראוי לבחוב בשבת בלא
סוף

ל' לדיקים יבואו צו . וזה שאמר השנה חתיו
לי דלא משגיח ד"א בלא תפילין , היינו שממיר
כל ימי חיי הלכות בתפילין דהיינו או שהלכתי
בתפילין של השי"ת , דהיינו ששכחתי וקלסתי את
ישראל ע"ק במידותיהם המוכזים והק' שזכו
תפילין של השי"ת כ"ל , ואמר שכל ימי חיי
לא הביע און ביעקב ולא ראש פתל בישראל
ע"ק , מחמת גודל קדושת עיניו המוכזים , כי
באחד צמי' הם העינים , צמי' כאלו הם רואים
כידוע , או שהלכתי בתפילין של ישראל דהיינו
ששכחתי וקלסתי את השי"ת במדותיו הק'
וזכו תפילין של ישראל כ"ל . נמלא זאת היה תמיד
עבודתי עבדו"ק כל ימי חיי תמיד בלי הפסק ,
או לספר בשבחי השי"ת , או לספר בשבחיהם של
ישראל ע"ק , וזהו שה' מרגלא בפומיהם של הלדיק
החסיד המפורסם מו"ה זושא מק"ק האניפאלי
לומר תמיד , רבש"ע עמך ישראל בודאי טובים
הם , כי מה אתה אומר בלא כן הוא ח"ו , בלא
יהיו פסולין ח"ו בתפילין שלך , בלא ודאי ועמך
אוצר החכמה לכולם לדיקים , אמן :
(ית) דר"י גוי חומא טו' (ישעיה א' ד') עד
נזרו אחור . הגם לכאורה יאלא
איך יכול להיות שישעיה הנביא קרא את ישראל
זרע מרעים ח"ו , בלא הם זרע אישיע"ק
קדושי עליון :
אמנם ביאור הענין , כי הגם המוס"ק מעורר
אותנו ממרדנותינו תרדמת הבלי הזמן
ומינסרת אותנו כאס המיינסרת את בנה , ומראה
לנו איך נראה ונכון לכל מי שיש בו מדעת קוט
להיות פלגי מים ירדו עיניו ולצו יהיה דזה כל
היום , אשר מרוב לרעותיהם איך להם חיי שעה ,
להיות פונים פנאי ללמוד התורה ולתשובה
ולמעש"ט מחמת אונסם ודחוקתם , והשי"ת
ברחמיו המרובים ירחם עלינו ועל כל ישראל ויגאלנו
במהרה בימינו ויוליכנו קוממיות לארלט הקדושה
ויתן חלקנו בתורתו הקדושה אמן :
(כ) (גמרא) ה'פיר פור הוא הגורל וכו' ,
מח"מ 1234567 ה'פיר פור הוא הגורל שמה
שבים יודע כי ב'ז' באדר מת משה , אבל לא
היה יודע כי ב'ז' באדר טולד משה , הגם לכאורה
יפלא זאת , למס באמת מזה שמה משה ב'ז'
באדר ידע , ומזה שטולד משה ב'ז' באדר לא
ידע , בלא ידע כל המאורעות של כל חדש ,
אמנם ביאור הדברים , כי הגם יודע שעד שלא
שקעה שמשו של עלי הכהן זרחם שמשו של
שמואל הנביא כי כן הוא תמיד שבאס ח"ו נעדר
איזה לדיק מן העולם ר"ל איזו מקודם שולח
השי"ת רפואה קודם המכה , שטולד קודם פטירתו
של זה לדיק אחר שיהיה מגין על הדור , וזהו
הענין , כי המו הרשע שמה ודמה בלבו , כי

תכשיט נשים גרסה
נחלת פוקס * נשלה
מחיר: 100 ₪

וְגו': וְעוֹשֶׂה תְּכֵשִׁיטָה
בַּמִּזְבֵּחַ: תִּדְּ אֱלֹהֵי הָאֵל
תְּכֵשִׁיטָה נָשִׁים גְּדוּלָּה
בְּהֵלֶל פְּרוֹקֶת * נִשְׁלָה